

почналъ да тече отъ двѣтъ му страни по полянката, като издавалъ глухъ и жалкъ ропотъ.

— Не, не, ти нѣма да оцѣлѣшъ! — думала му сърдито Феята. Почакай, азъ тѣй добръ ще те притисна, че ти ще ми заговоришъ много хубавичко! — И тя ударила камъка съсь срѣдния си прѣстъ, а той веднага се раздробилъ на 4 парчета. Ето каква сила имала Феята само въ единъ отъ своитѣ прѣсти! А водата, като срѣщнала 4 по-дребни камъка, вмѣсто единъ голѣмъ, съ шумъ се проврѣла между тѣхъ и тѣй бърже заклокочила, че нищо не могло да ѝ се разбере. Тогасъ Феята разбила всѣки камъкъ още по на двѣ, и отъ четиритѣ направила осемъ, които още повече раздѣлили воднитѣ струи на потока и така го заставили да се успокои и заговори по-разбрано.

Отъ тозъ говоръ Феята вече разбрала, че Ледената-царица е рѣшила да завладѣе нейното царство и да я прогони още по-далечъ. Тогава Водната-красавица събрала всичкитѣ си любими растения въ политѣ на роклята си, която била изтъкана само отъ слънчеви лъчи, па избѣгала далечъ, много далечъ.

Минали се много години, а отъ осемтътъ камъка останалъ само единъ. Той билъ голѣмъ сега колкото човѣшка глава и почти тѣй валчестъ, защото водата могла добръ да го изглади. Затова ли, че той билъ по-щастливъ отъ другитѣ, или пъкъ защото водата се отнесла съ него по-милостиво, но единъ прѣкрасенъ день красивиятъ, гладкиятъ и блѣстящиятъ камъкъ се намѣрилъ прѣдъ прага на една трѣстикова колиба, дѣто живѣели много чудни хора. Тѣ били диваци, облѣчени въ кожи и обрасли съ дълги коси и бради, може би затуй, защото не сж имали ножици да се острижатъ. Но, тѣзи първобитни хора, макаръ да нѣмали още ножъ и ножици, били изкустни май-